

Heydər Əliyev əsrinin 23-cü ili

Dedilər ki, AZƏRTAC heç nə verməsin...

(Əvvəli ötən sayımızda)

- Heydər Əliyev indi Türkiyənin Azərbaycanı səfərinə gedir. Mətbuat nümayəndələrindən kim istəyirsə, gedə bilər.

Tanış səs idi. İstər-istəməz dönüb baxdım, o da baxdığımı görüb bıqaltı gülümsədi:

- Aslan, siz dövlət agentliyinin nümayəndəsi kimi yəqin orada olmalısınız.

- Haqlısımız, Aqşın müəllim, mən də gedirəm.

Milli Məclisin mətbuat katibi Aqşın Babayevlə biz uzun illər bundan qabaq tanış idik. O, Azərbaycan Televiziyasında məsul vəzifələrdə işləmişdi, bir sıra maraqlı əsərləri ilə tanınırdı.

İsmailiyyədən Yazıçılar Birliyinə-dək yol elə də uzaq deyil. Amma Aqşın müəllim əvvəlcədən tədbir görmüşdü. Biz onun köhnə "QAZ-24"-nə oturdıq.

- Sür bala, biz tez çatmalıyıq. Türkiyə səfirliyi Yazıçılar Birliyi ilə qonşuluqdadır, - deyərək Aqşın Babayev sürücünü tələsdirdi.

Gecikmədik, səfirliyin binası qarşısına başqaları ilə daban-dabana çatdıq. Hamımız Türkiyə səfiri Altan Karamanoğlunun iş otağının qarşısına toplasdıq. Heydər Əliyev görünən kimi hamı özünü yığışdırdı. Bu dahi insanın oturuşu-duruşu da, baxışı və danışığı da sanki ilahi bir vergi idi. O gəldi və araya dərin sükut çökdü. Hamının diqqəti ona yönəldi. Bu sükut get-gedə uzanırdı. Bəzi xəlvəti baxışlar səfirin kabinetinin kip örtülmüş qapısına yönəlmişdi. Səfir isə hələ otaqda idi. Heydər Əliyev ona yaxın dayanmış jurnalistləri söhbətə çəkdi. Bugünkü tədbirdə mənimlə birgə iştirak edən dilli-dilavər fotomüxbirimiz Oqtay Məmmədov sanki heç kimə danışmaq imkanı vermək istəmir,

elə bir ucdan doğrayıb töküdü.

- Bəs sən hansı təşkilatdansen? Hamı danışır, amma sən heç dinmirsən?

Sual mənə ünvanlanmışdı. Başımı qaldırıb Heydər Əliyevə tərəf baxanda onun nüfuzədi baxışlarını gördüm. Sanki mənə ildırım vurdu, dilim tutuldu.

- AZƏRTAC-dandır, Heydər müəllim, - Oqtay dadıma çatdı.

- Demək, AZƏRTAC-dansen. Görürəm, səhər tezdən bizimlə bir yerdə-sən.

- Bəli, - asta səsle dilləndim .

- Nəse yazmısən? - gülümsəyərək mehribancasına soruşdu.

Mən bloknotumu vərəqləmək istəyəndə dedi:

Ver görüm nə yazmısən.

Mən həyəcədən pörtmüş halda birinci vərəqi açıb ona tərəf uzatdım.

İnformasiyanın sərlöv-həsi belə idi: "Görkəmli dövlət xadimi

Heydər Əliyev Amerika və Böyük Britaniya səfirləri ilə görüşüb". Heydər Əliyev yazdıqlarımı oxuyub təbəssümlə soruşdu:

- Elə bilirsən sənəin rəhbərlərin bunu buraxacaq?

Bu vaxt səfir foyeyə çıxdı. Heydər Əliyevi üzrxahlıqla kabinetinə dəvət etdi.

Bəlkə də bu, bir tale qisməti idi. O gündən 30 ilə yaxın vaxt keçib.

Mən bu barədə çox fi-

kirləmişəm. Qənaətim belədir ki, bu tarixi şəxsiyyət Tanrı payı idi, insanlara münasibətdə heç vaxt yanılmırdı. O gündən başlayaraq, 2003-cü ilədək Heydər Əliyevin respublikada keçirdiyi bütün tədbirlərinin - görüşlərin, qəbul-ların, xarici ölkələrə səfərlərin tam əksəriyyətində AZƏRTAC-ın əməkdaşı kimi iştirak etdim və onlar barədə xəbərlərin mətbuatda işıqlandırılması üçün əlimdən gələni əsirgəmədim.

Səfirlikdən çıxıb agentliyə gələndə yadıma düşdü ki, bu gün nə çay içmi-

dən başladı. Nəinki mənim, elə Azərbaycanın da gələcək taleyi həmin günlərdə həll olunurdu.

93-cü ilin iyun günlərində Azərbaycan dərin böhran içərisində boğulurdu. Sabah nə olacaq? Bu ağır, acınacaqlı vəziyyət nə qədər çəkəcək? Ümidlərin qırıldığı, öləzidiyi bir vaxtda Heydər Əliyev axır ki, xalqın təkidli çağırışlarına cavab verərək Bakıya gəldi. Eşidib bilənlərin qəlbində ümid qığılcımları yaranmağa başladı. Elə bizim agentlikdə də bir-iki nəfərdən başqa hamı çox nigaran idi.

Qarıya çatanda qarovulçunun canfəşanlıq göstərməsindən hiss etdim ki, mənə səbirsizliklə gözləyirlər.

- Aslan, yuxarı qalxma, hamı qəbul otağına yığışıb, səni gözləyirlər. Oqtay da bir az bundan qabaq gəldi, oradadır.

Mən baş direktorun kabinetinə girənə qədər Oqtay əslində hər şeyi danışmışdı. Agentliyin rəhbər heyətinin hamısı orada idi. Bütün ölkədə olduğu kimi, bizim kollektivdə də əksəriyyət bu fikirdə idi ki, gənc, müstəqil respublikanı uçuruma yuvarlanmaqdan yalnız Heydər Əliyev xilas edə bilər.

Akademiyanın Rəyasət Heyətindəki gö-

rüşdən bir xeyli danışdıq, söhbət qızı-şanda həmişəki kimi Şamil müəllim yekun vurdu:

-Ay yoldaşlar, işlər tökülüb qalıb, bayaqdan bir xəbər də buraxılmayıb, axşam düşüb, belə olmaz axı.

Baş direktor öz müavininin sözüne dəstək verdi:

- Hamı iş başına.

Mən otaqdan çıxanda bir daha soruşdum:

- Bugünkü materialları buraxılışa verim?

- Yox, bir az bundan əvvəl yenə soruşmuşam. Dedilər ki, AZƏRTAC heç nə verməsin.

Yazdığım xəbərlər buraxılmadı. Amma Heydər Əliyevin 1993-cü il iyunun 11 - də Bakıda keçirdiyi ilk görüşdən çəkilmiş fotosəkilləri mən bu gün də əziz xatirə kimi saxlayıram.

Heydər Əliyevin Bakıya qayıtması, bir sıra görüşlər keçirməsi ilə bir qədər rahatlıq tapan xalqın gözü həmin günlər Gəncəyə dikilmişdi. İyunun 4-də hərbi müxalifətlə hökumət qüvvələri arasında atışma faciə ilə nəticələnmişdi. Ölkə vətəndaş müharibəsinin bir addımlığında idi. Heydər Əliyevi də düşündürən əsas məsələ bu idi: genişlənmək təhlükəsi olan vətəndaş müharibəsinə necə dayandırılmalı? İyunun 13-də o, Gəncəyə getdi, Sürət Hüseynovla, ağsaqqallarla, ziyalılarla görüşdü, hadisənin baş verdiyi hərbi hissədə oldu. Yaranmış böhranlı vəziyyət çox ağır idi. Heydər Əliyev bir daha əmin oldu ki, xalqı gözələnən fəlakətdən xilas etmək üçün yeganə yol nə qədər səriştəsiz, ağılsız olsalar da bu iqtidarla birgə işləməkdir, yəni başqa çarə yoxdur. O, mövcud iqtidarla işləməyə razılıq verdi, düşünül-müş, müdrik addımlar atmağa başladı.

İyunun 14-də Şamil müəllim mənə yanına çağırırdı. Bizim iş otaqlarımız yan-yanı idi. Əvvəlki kimi qaş-qabaqlı deyildi, nə qədər çox işləsə də, üz-gözündə bir rahatlıq vardı. Mənə növbəti tapşırıq verdi:

- Sabah Ali Sovetin fəvqəladə sessiyası olacaq. Baş direktor da, mən də belə qərara gəldik ki, sən gedəsən.

İyunun 15-də Heydər Əliyev Ali Sovetin sədri seçildi. Bununla da Azərbaycan xalqının tarixində yeni bir mərhələnin əsası qoyuldu. Həmin gün Azərbaycan tarixinə Qurtuluş Günü kimi daxil oldu.

(Ardı var)

1993-cü il 11 iyun, Bakı. Ulu öndər Heydər Əliyevin AMEA-nın Rəyasət Heyətinin binasında xarici diplomatlarla keçirdiyi ilk görüş

şəm, nə də nahar etmişəm. Amma qəlbən çox rahat idim. Zarafat deyil, dahi bir insanla lap yaxından təmasda olmuşam. Sonralar söz düşəndə Oqtay yarızarafat, yarıciddi deyirdi: "Bura bax, Heydər Əliyevlə səni mən tanış etməmişəm?"

Düz sözə nə deyəsən? Mənim sonrakı 30 illik həyatım məhz həmin gün-